

תת"ע (חיפה) 9448-11-24 - מדינת ישראל נ' יצחק יוסף

תת"ע (חיפה) 9448-11-24 - מדינת ישראל נ' יצחק יוסף שולום חיפה

תת"ע (חיפה) 9448-11-24

מדינת ישראל

נגד

יצחק יוסף

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי מעולם לא קיבל הזמנה לדין ומשכך לא התייצב לדין. לטענתו, אישור המסירה המצוי בתיק אינו נושא את חתימתו, וכתב היד במקום חתימת המקבל זהה לכתב היד של עובד הדואר. עוד טען הנאשם כי לא הוא שנהג ברכב במועד ביצוע העבירה, אלא מר נגה טשאגר.

המאשימה טוענת כי הנאשם זומן כדין, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנאשם, וזאת לא עשה. בנוסף טוענת כי על פי חזקת הבעלות יש לראות בבעל הרכב כאילו נהג ברכב בעצמו בעת ביצוע עבירה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כפי העולה מאישור המסירה, הדו"ח נמסר ביום 13.11.24 לכתובתו של הנאשם וחזר בציון "לידי הנמען הרשום" כששמו מופיע כ"מקבל". אישור המסירה הקיים בתיק מצוין את תאריך המסירה וחתימת פקיד הדואר. די בכל אלה, כמובן, כדי להקים את חזקת המסירה.

צודקת המאשימה בטענתה כי הנטל להוכיח טענתו של הנאשם כפי שהיא עולה "בין השורות", כי עובדת הדואר מילאה את שמו בכתב ידה מבלי שידע על כך, מוטל על כתפי הנאשם. לכל הפחות, על מנת לתמוך בטענותיו בעניין זה, היה על הנאשם לערוך בירור ראשוני בסוכנות הדואר הרלבנטית ולהגיש תלונה מתאימה. אין לקבל טענות מעין אלה המועלות בעלמא וללא תימוכין. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט שהם ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בבנו] פסקה 35 (25.3.2018):

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

בנוסף, אין בידי לקבל טענת הנאשם לפיה לא הוא שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אלא מר טשאגר. עיון בתצהירם של הנאשם ומר טשאגר מגלה כי המדובר בתצהירים לקוניים, אשר אינם מבססים כדבעי את היותו של הרכב בחזקתו של מר טשאגר; ור' לעניין זה הדברים שנאמרו בעניין סאלם המוזכר לעיל:

"כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (עניין נג'אר). בעניין סמארה, טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן "תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר" (וראו גם, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל (19.4.2012)).

גם טענתו של הנאשם כי עונשו חורג מהמקובל, אינה מבוססת. הנאשם נהג במהירות של 130 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש. עונש פסילה של חודש בפועל לצד פסילה מותנית וקנס, אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.